

smrti; po njihovi misli bilo je ono truplo od 14- do 17letnega dekleta. Profesorji spuščali so se tudi v presretovanje družih vprašanj, pa izrekel se je tudi deželni zdravniški svet, in to bolj v smislu prvih zdravnikov in zoper profesorje.

Obravnave deželnih zborov.

Deželni zbor kranjski.

Prvi dan zborovanja deželnega zbora kranjskega vršil se je v dvorani starega strelišča prav mirno. Navzoči so bili vsi izvoljenci razun barona Tauffererja, ki se je koj po volitvi velikega posestva šel zdraviti, ker je zadet po mrtvoudu. Navzoč je bil tudi g. mil. knezoškof.

Pričelo se je zborovanje z nemškim in slovenskim nagovorom gosp. deželnega predsednika barona Winklerja, v katerem je naznanil, da je presvitli cesar za deželnega glavarja imenoval grofa Gustava Thurna, za njegovega namestnika župana Petra Grasselli-a; potem je naglašal gospod predsednik, kako zelo se zanima vlada za delovanje zborovo in da bode vsako deželi koristno prizadevanje z vso močjo podpirala.

Kot pomenljivo znamenje za uspešno delovanje zborovo omenja pred vsem predstoječih svečanosti šeststoletnice združenja kranjske dežele z avstrijsko državo pod vladarstvom slavne Habsburške rodbine.

S posebno gorkimi besedami naglašal je gosp. predsednik kot nepremakljiv cilj vlade: spravo med različnimi narodi države na podlagi pravične enakopravnosti.

Konečno sprejel je baron Winkler obljubo deželnega glavarja grofa Thurna. Potem so obljubili obljubo vsi drugi navzoči poslanci deželnemu glavarju.

Koj po obljubah oglasil se je k besedi gospod poslanec Luka Svetec, novoizvoljeni predsednik narodnega kluba, ter je stavil nujni predlog, naj se voli odsek 7 udov, da sestavi adresno do presvitlega cesarja, katero potem osebno izroči cesarju ves deželni zbor. Po utemeljenji nujnosti predloga sprejel se je brez ugovora in razprave soglasno od desnice in levice in voljen je bil tudi odsek obstoječ iz poslancev: dr. Bleiweis, Grasselli, Svetec, Šuklje, Vošnjak, Gutmannsthal in baron Schwegel.

Nadalje volila sta se za reditelja dr. Poklukar in C. Lukman, za potrjevalca zapisnikov pa L. Robič in Dežman.

Ko je bil dnevni red prve seje izvršen, omenjal je deželni glavar, da bode prihodnje dni treba mnogo in nujnega delati za predstoječe slovesnosti, deželni odbor da ni še mogel dovršiti za obravnave zborove potrebnih predlogov, da bode tedaj na vsak način treba zasodanje pretrgati po prihodnji seji, v kateri bo voliti odseke, nov deželni odbor in pa, kakor se ravno čuje, močočje tudi sprejeti adresno do presvitlega cesarja, gledé katere je bil ravno soglasno sprejet sklep. Potem glavar napové prihodnjo sejo na torek 26. dan junija ob 10. uri zjutraj, in sklene prvo sejo.

2. seja dne 26. junija.

V drugi seji vršile so se volitve v odseke in v deželni odbor; izid bil je sledeči:

Deželni odbor: 1. Veliko posestvo: Dežman 8 glasov; namestnik dr. Schrey 8 glasov. 2. Mesta in trgi: Murnik soglasno 10 glasov; namestnik Šuklje 9 glasov. 3. Kmetske občine: Vošnjak 14 glasov; namestnik: dr. Dolenc 16 glasov. 4. Celi zbor: Detelja 32 glasov; namestnik Robič 30 glasov.

Finančni odsek: dr. Bleiweis, Detelja, dr. Deu, Krsnik, dr. Moše (predsednik), Murnik, dr. Poklukar, dr. Vošnjak, Dežman, Mauer, Schrey (podpredsednik).

Gospodarski odsek: Detelja, Pakiž, dr. Papež, dr. Poklukar (predsednik), dr. Samec, Svetec, Lukman, Žvegelj (podpredsednik), Zois.

Peticijski odsek: Lavrenčič, Mohar, Pfeifer, dr. Zarnik (predsednik), Dežman (podpredsednik).

Poročilni odsek: dr. Dolenc, Klun, Robič, dr. Strbenc, Šuklje (predsednik), Apfaltrern, Gutmannsthal (podpredsednik).

Konečno sprejela se je adresa udanosti, katero izroči deželni zbor skupno in osebno presvitlemu cesarju, v tajni seji soglasno. Prihodnjo sejo naznanil bo deželni glavar pismeno.

Naši dopisi.

Z Dunaja 24. junija. — Niže-avstrijski deželni zbor ponavljal je, kakor so „Novice“ prerokovale, da se bode zgodilo, škandale iz šolske debate. — Zopet so gospodje Kopp, Weitloff, Lustkandel, Steudel s trte zvili povod na svojih bobnih bobnati, kako zatirani so Nemci v Avstriji po sklenjeni postavi za ljudske šole in po dovoljeni privatni česki šoli na Dunaji in zraven še, kako hira ubogi Dunaj, ker bode morebiti vodstvo te ali druge železnice svoj naravni sedež dobilo kje drugod kot na Dunaji.

In res vsa komedija vršila se je v lepem soglasji. V toliko in tolikrat deklamiral je Weitloff in Kopp, kako se zatira ubogi Dunaj, in vse mu je ploskalo; Vencel Lustkandel pa je jel tožiti, da še zmiraj iz dovoljene česke šole v predmestji „Favoriten“ pri južne železnice kolodvoru preti nevarnost, da se jedrnato nemški Dunaj spremeni v česko mesto. — Kopp in Stöger žugala sta celó, kako hladno in celó mrzlo se bode védel Dunaj, ako pride zopet čas nevarnosti (pozabili so oni gospodje menda, kako „junaško“ in požrtvovalno se je obnašal Dunaj leta 1866., ko so se mu bližali Prusi). Temu vedenju in demonstriranju nasproti branil se je „uradno“ samo cesarski namestnik niže-avstrijski, razun njega pa se je našel samo en mož, Nemeč, rektor magnifikus dunajskega vseučilišča, prof. Maasen, ki je brezozirno razkril hinavstvo velikonemških govornikov in puhlost njihovega dokazovanja oziroma trjenja, posebno gledé česke ljudske šole na Dunaji. Dostojno, pa brez ovinkov udrihal je po njih, da so kar škripali z zobmi, in ko je končal svoj govor, padli so vsi po njem kakor divji. Lustkandel, Süß, Schönerer vsi iz enega roga so trobili o takem izdajstvu; očitali so mu, da on ni Nemeč pravega jedra, da nima pravice, v imenu vseučilišča tako govoriti; rekli so: profesorji in dijaki in tudi ves Dunaj se bode izrekel zoper njega. Jud Süß deklamiral je, kako bi on govoril, ako bi imel govoriti v imenu vseučilišča itd. In res, kar so žugali **c. kr.** vseučiliščni profesorji Süß, Lustkandel i. dr. v deželnem zboru, srečno prihujskali so tudi zunaj zbora. — Judovski časniki vsi in vsi padli so po Maasen-u tako, da mu niso pustili le dlačice dobre. Dijaki vseučilišča, tehnike itd., ki so uže izučeni za Schönererja, ki jim ga plača marsikateri poliček, kričati in se ravšati s policijo, prav po kratkem šli so na vseučilišče čakati rektorja in kričati: „pereat Maasen!“ (naj pogine Maasen). — Dekan Demelius, ki jih je imel pomiriti, priklonil se je globoko razsajalcem ter jim rekel, da lahko razume, kaj nameravajo, vendar pa naj v prostorih vseučilišča ne storé ničesar, kar bi bilo v nečast zavodu. — Na vprašanje, je li rektor uže tu, odgovorili so: „ni ga, se boji, pereat Maasen, vivat Demelius!“ — Res prav lepe razmere to, lep red, lepa disciplina, kmalu treba bo prašati, kdo je gospodar vseučilišča, da se brez kazni smejo goditi take reči!